

Hans Jóhannes á Brúgv, fiskasølustjóri:

– Fingrarnir peika skeivan veg

– Tað ber ikki til at selja luft, og so leingi vit ikki hava langtíðaravtalur við rávørulatararnar, so ber ikki til at gera avtalur við handilsketurnar um lidnar vørur, sigur Hans Jóhannes á Brúgv, stjóri á Fiskasøluni, í aftursvari til Bjarta Mohr, fyrrverandi stjóra á Fiskasøluni, og núverandi reiðara

SVEINUR TRÓNDARSON

Tað ber ikki til fyrst at selja fiskin, har man fær mest fyri hann, og síðani siga, at tað eru hini sum hava skylduna fyri, at tað ikki fæst meira fyri hann.

Tosið snýr seg um hvørt føroyingar gera nóg mikið av lidnari vøru til marknaðin í Evropa.

Í seinastu viku segði fyrrverandi stjóri á Fiskasøluni, Bjarti Mohr, at føroyingar mangla formsoldátar í søluíðnum.

Bjarti Mohr heldur, at tað verður gjørt ov lítið við framleiðslu av lidnum vørum, sum meiri peningur fæst fyri, og tað hann visti á var, at søluíðnið ger ov lítið fyri at fáa føroysk virkir til at framleiða lidnar vørur.

Fiskasølustjórinn ósamdur

Hans Jóhannes á Brúgv er stjóri á Fiskasøluni, men hann er ikki samdur við undanmanninum.

Hans Jóhannes heldur ikki at tað ber til at lasta søluíðnið fyri at teir, sum eiga skipini og virkini, selja fiskin har teir fáa mest fyri hann.

– Tað ber ikki til at selja luft. So einfalt er tað. Tá talan er um at selja lidnar vørur, so er tað aloftast tí vit gera langtíðar sáttmálar við søluketur, og skulu vit tað, so mugu vit hava rávøruna, ella hava eina avtalu um rávøruna. Tað hava vit ikki í Føroyum, tí teir sum eiga fiskin selja hann har teir fáa mest fyri hann tá teir selja hann, sigur Hans Jóhannes á Brúgv, sum tí ikki heldur, at tað er rætt, sum Bjarti Mohr sigur.

Hann kallar solumátan hjá reiðarunum fyri aukiónsprinsippi og grundgevdur tað við, at teir vilja hav-

sum mest fyri fiskin í hvørjum einstøkum føri, heldur enn at gera langtíðaravtalur.

Hans Jóhannes á Brúgv ger eisini vart við, at tað er neyðugt at definera hugtakið »lidnar vørur« fyri at eingin ivi skal vera um hvat tað er, og leggur dent á, at tað sum hann tulkar sum lidnar vørur eru vørur til handilsketurnar, t.v.s vørur

sum fara beinleiðis á steikipannuna hjá kundinum, so at siga.

Langtíðar avtalur

Hans Jóhannes á Brúgv visir á, at skal eitt nú Fiskasølan gera avtalu um lidnar vørur, so krevur fyrirkomandi aloftast, at avtalan verður gjørd fyri eitt longri tíðarskeið og fyri eitt ávíst tons-

tal. Áðrenn hann kann gera slíkar avtalur, skal hann vera visur í, at hann hevur rávøruna, og tað hevur ikki borið so serliga væl til hjá honum higartil, sigur Hans Jóhannes á Brúgv.

– Tað visir seg at vera rættiliga trupult at fáa teir sum eiga skipini at gera t. d. avtalu við okkum um 1000 tons til ein ávísan prís,

tí teir eru kanska bangnir fyri at teir missa við tað, sigur fiskasølustjórinn.

– Men tað er tann vegin vit eru noyð at fara, um tað skal vera møguligt, at fara inn í eina sovordna framleiðslu. Tá mugu teir sum eiga fiskin eisini vera til reiðar til at taka ein part av »fíggarváðanum«, við at gera avtalur um eina lutfals-

– Teir, sum eiga skip, og serliga teir, sum eisini eiga virkir eiga fyrst at taka í egnan barn. Teir kunnu gera av at brúka ein part av veiðini til ein ávísa framleiðslu. Vit hava fólkið til at selja framleiðsluna, sigur Hans Jóhannes á Brúgv

liga stóra nøgd til ein fastan prís, leggur Hans Jóhannes á Brúgv afturat.

Gongd er á

Annars visir stjóri á Fiskasøluni á, at tað er komin meira og meira gongd á framleiðsluna av lidnum vørum.

Hagtöluni siga okkum eisini at so er, tí ein alt størri partur av føroyska útflutninginum er lidnar vørur, um enn tað, sammett við samlaða útflutningin er lítið.

Hans Jóhannes á Brúgv sigur, at í ávísam portum av vinnuni er gongd á, og hann vísi á alivinnuna og rækju-fiskiskapin sum tvey dómir um tað.

– Alivinnan er í ferð við at fara tann rætta vegin, sigur hann.

Meir umsetiligar kvotur

Hóast stjóri á Fiskasøluni vil siga hvussu trupulleikin kann loysast endaliga, so heldur hann kortini at tað hevði hjálpt uppá trupulleikan at gjørt kvoturnar meira umsetiligar.

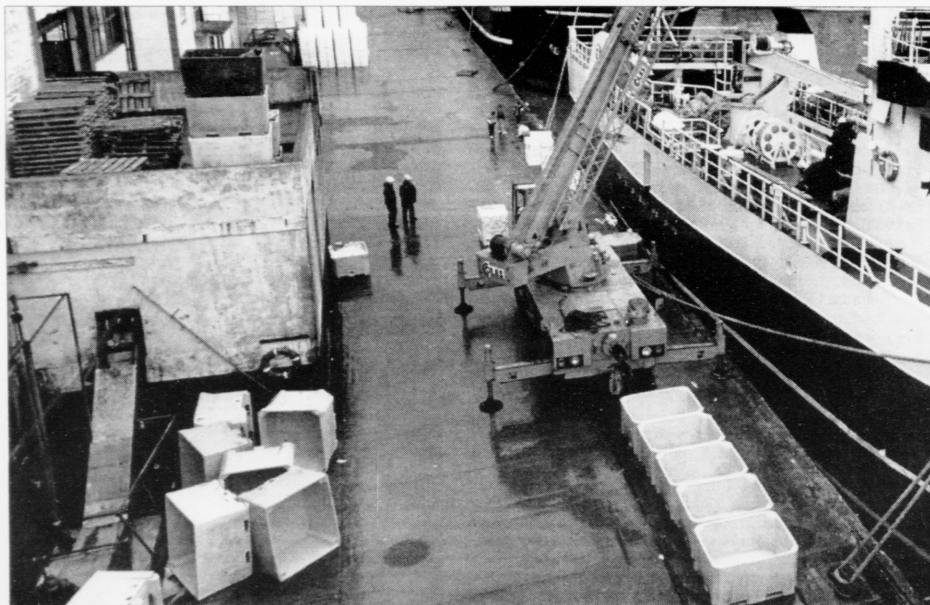
Hansara fatan er, at tá reiðarini hava meira fiska at arbeiða við, so eru kanska úttil til, at tey betur tora taka slíkar avgerðir, sum eitt nú at binda seg til at selja 1000 tons til eina ávísa framleiðslu, og at sleppa vanatanknum um brúka aukiónsprinsippi.

Tað er í hvussu er nógv í bendir á, at tað skal ein hugburðsbroyting til. Hvar hon skal byrja er stjóri í Fiskasøluni ikki í iva um. Hann heldur, at tað er burturvið, tá reiðararnir peika eftir fiskasøluni og siga, at tað er hon, sum ber ábyrgdina fyri at vit gera ov lítið við lidnar vørur.

– Vit hava góð og dugnaligt solufólk, sum gera eitt gott arbeiði. Annars høvdu vit ikki avlop av rakstrinum, sigur Hans Jóhannes á Brúgv.

Harafurtímóti heldur hann, at teir, sum eiga skipini, og serliga teir, sum eiga skip og virkir, eiga at taka í egnan barn fyrst.

– Teir kunnu byrja við sær sjálvum, og binda ein part av veiðini til eina ávísa framleiðslu. Vit hava fólki til at selja framleiðsluna. Eingin ivi um tað, tí tey hava bæði kontaktina og söluroyndirnar, sigur Hans Jóhannes á Brúgv, stjóri á Fiskasøluni at enda

Teir sum »eiga« fiskin, eru ikki til reiðar at binda seg til langtíðaravtalur, og tí kunnu vit ikki fara undir at gera avtalur við keyparar í útlandum, sigur Hans Jóhannes á Brúgv, stjóri á Fiskasøluni.